

μετ' αγαθότητος καὶ ἐμοιράσθη μετ' αὐτοῦ τὸ τελευ-
ταῖον κομμάτιον τοῦ ἄρτου της, ἐπειδὴ ἦτο πτωχό-
ς· ὁ καλὸς γέρονς ἐδείπνησεν ἄσμενος καὶ ἀπεκοιμήθη·
τὴν δ' ἐπιούσαν ὑπερυχαρίστησε τὴν ξενοδόχον του
καὶ τῆς εἶπεν ἀναχωρῶν, ὅτι τὸ πρῶτον ἔργον, ὅπερ
θα ἐπιχειρήσει, θέλει τῆς ἀποθαίνει εὐτυχὲς πᾶσαν
ἡμέραν. Ἡ εὐσεβὴς γυνὴ, χαίρουσα ὅτι ἔκαμε καλὴν
πράξιν, ἐμετρίασε διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, διότι δὲν ἐ-
θεώρει τὸν ξένον της, εἰμὴ ὡς πτωχόν τινα ζητοῦσαν.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὑπῆγε νὰ λάβῃ
ἀπὸ τὸ ἀρμυρίον της ἓν κομμάτιον πανίου, ἐξ οὗ ἠθε-
λεν νὰ κατασκευάσῃ ἓνα χιτῶνα διὰ τὸ τέκνον της.
Ἐχρειάζετο τρεῖς πήχεις, καὶ τοσοῦτον ἀριθμὸς της
ἔμενεν, ἀλλ' ὅταν ἐμέτρησε τὰς τρεῖς πήχεις, ὅπου
δὲν ἐθαύμασε, ἔλεπυσα ὅτι τὸ πανίον ἐμακρύνετο εἰς
τὰς χεῖράς της. Ἐμέτρησεν ἄλλας τρεῖς πήχεις, καὶ
πάλιν ἀκόμη τρεῖς καὶ οὕτω καθέξῃς, ἕως οὗ τὸ ἄτε-
λείωτον πανίον ἐσφωρῆθη ἐντὸς τῆς καλύβης της.

Ἐμέτρα μέχρι τῆς ἐσπέρας, καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας
ἐπληθύνετο τὸ πανίον, καὶ ἐπειδὴ τὸ οἶκμα ἦτο μικρὸν
ὥστε νὰ τὸ περιλάβῃ, ἡ καλὴ γυνὴ τὸ ἐξετύλιξεν ἐπὶ
τοῦ φλιοῦ της καὶ τὸ ἐξέτεινεν εἰς τὸν ἀγρόν. Ὅταν
ἦλθεν ἡ νύξ ἐπῆγε νὰ ἡσυχάσῃ, εὐχαριστοῦσα τὸν
θεὸν διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο. Εἶχε γίνῃ ἤδη πλουσία.

Οἱ γείτονες δὲν ἐδράδυνον νὰ μάθωσι τὸ θαυμασίον
τοῦτο συμβάν, καὶ ἡ φυλάργυρος γυνὴ μετανοοῦσα τότε
πικρῶς διὰ τὴν πρὸς τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ξένον σκληρό-
τητά της, ἀπεφάσισε νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα της. Ἐρευ-
νήσασα περὶ τοῦ γέροντος, ἀνέβρεν αὐτὸν καὶ τῷ ἐζήτησε
συγγνώμην μετ' ὕψους ὑποκριτικῶν καὶ τὸν παρεκάλεσε
νὰ ἔλθῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν οἶκόν της. Τῷ ἠτοίμασεν
ἐπιμελῶς τὴν κλίνην καὶ τῷ ἔδωκεν ὅ, τι καλὴτερον
εἶχε. Φροντίζουσα δὲ τοιοῦτοτρόπως διὰ τὸν γέροντα,
ἐσυλλογίζετο ποῖα μέσα νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ γίνῃ
πλουσία. Τὴν ἐπιούσαν, ὁ γέρονς τὴν εὐχαρίστησε καὶ
τῆς εἶπεν ὅτι ὅπου πρᾶγμα ἤθελεν ἐπιχειρήσει τὴν
ἡμέραν ἐκεῖνην, θέλει τῆς ἀποβῇ εὐτυχὲς καθέκαστην.
Αὕτῃ δὲ ἀντὶ νὰ μετρήσῃ πανίον, ὡς ἡ γεί-
των αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματά της
διὰ νὰ τὰ πολυπλασιάσῃ ἐπ' ἀπειρον. Διὰ νὰ ᾔται
δε πλέον ἐλευθέρᾳ, ἐξῆλθε τῆς κατοικίας της καὶ ὑπῆγε
νὰ καθίσῃ εἰς μέρος ἀπόκεντρον, ὅπου οὐδεὶς ἤθελεν
ἐλθῇ νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις τινὰ τῶν
παλαιῶν της ἄγγυρίων ἦσαν κατάμαυρα, ἠθέλησεν ἐν
πρώτοις νὰ τὰ πλύνῃ, ἀλλ' ἅμα ἤρχισε τὴν ἐργασίαν
ταύτην, ἡ χεὶρ της δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ σταματήσῃ
καὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἔπαυσε νὰ τρέχῃ. Τοιοῦτοτρόπως
ἐσχηματίσθη περὶ αὐτῆς μία λίμνη, ἥτις ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ἐκτετατομένη, κατέκλυσε τὸν οἶκόν της, τοὺς
ἀγρούς της καὶ ἐπὶ τέλους ἐσχημάτισε τὴν λίμνην
τοῦ Ἰδδεν.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ.

Εἰς ἓν χωρίον τῆς Γερμανίας ἔζει ποτὲ ἀνδρόγυνον,
τὸ ὅποιον καὶ τοὶ ἔχον ἀμοιβᾶν καὶ ἀργαῖον ὑπο-
λήψεως καὶ ἀγάπης αἰσθημα, δὲν ἐμποδίζετο ὁμῶς
νὰ ἔρχεται συνεχῶς εἰς ἔριδας. Λέξις τις ὀλίγον δη-
κτικῇ προὐκάλει ἀπάντησιν, εἴτα ὕδριν, εἴτα ξυλοκο-

πήματα. Ἐλεγε φέρ' εἰπεῖν, ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν γυναῖκά

του· Ὁ ζῶμός σου εἶναι ἀνάλατος, σὲ τὸ εἶπα τοῦτο
μυριάκις.

Ἡ δὲ γυνὴ ἀπήντα·

— Δι' ἐμὲ εἶναι πολλὰ καλὸς.

Ὁ ὀξύθυμος ἀνὴρ ἐκοκκίνιζεν ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ
ἐκραυγάζεν·

— Οὕτως ἀποκρίνεται ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἀνδρα της ;
Χρεωστῶ νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴν ὀρεξίν σου ;

Ἡ δὲ γυνὴ ἀντεπεκρίνετο·

— Τὸ δοχεῖον τοῦ ἁλατος εἶναι ἐκεῖ πλησίον· ἄλ-
λην φοράν θέλεις ψῆσει τὸν ζῶμόν σου, μόνος σου.

Ὁ ἀνὴρ ἐξάπτεται, πέρνει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ
πιάτον καὶ τὸ ῥίπτει κατὰ γῆς. Τότε ἡ γυνὴ γίνεταί
ἔξω ἑαυτῆς καὶ ἀφίνει τὸν θυμόν της νὰ ἐκρεύσῃ ὡς
ὑδὼρ ὀρμητικόν, εἰς τὸ ὅποιον δίδεται ἐλευθέρᾳ ἡ
ἐξοδος. Κραυγάζει, βορβεῖ, καὶ ἀπευθύνει πρὸς τὸν σύ-
ζυγον της τοὺς πλέον σκληροὺς λόγους.

— Ἄ! ἄ! λέγει ὁ ἀνὴρ, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ πά-
ρωμεν τὸ ἔλлон καὶ νὰ σοὺ ἰσιδάσωμεν ὀλίγον τὴν ῥάχιν.

Ἡ γυνὴ ἀπηλπισμένη ὑπάγει εἰς τοῦ πνευματικοῦ
διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ ἑσθίειαν καὶ συμβουλὴν. Ὁ ἱερεὺς
ἀναγνωρίζει, ὅτι μόνῃ της ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐπισύρει
τὴν κατ' αὐτῆς κακομεταχείρισιν τοῦ ἀνδρός της, διὰ
τῆς ἀνυπομονησίας της καὶ τῆς γλώσσης της.

— Ἄκουσον, τῆς λέγει. Ὁ προκατόχος μου δὲν σὲ
ὠμίλησε περὶ τίνος νεροῦ, τὸ ὅποιον ἔχει θαυμασίαν
δύναμιν ;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη.

— Ἐπιστρέψε λοιπὸν μετὰ μίαν ὥραν, καὶ θέλω σοὶ
δόσει τὸ νερὸν τοῦτο.

Ἐξελθούσης αὐτῆς, ὁ ἱερεὺς χύνει καθαρὸν ὕδωρ εἰς
μίαν φιάλην, θέτει ὀλίγην σάκχαρον διὰ νὰ τὸ γλυκά-
νῃ, σταγώνας τινὰς ῥοδοστάμου διὰ νὰ τῷ δώσῃ εὐω-
δίαν καὶ ἔπειτα λέγει πρὸς τὴν ἐπανελθούσαν σύζυγον·

— Ὅταν ὁ ἀνδρας σου ἐπιστρέψῃ, τὸ ἐσπέρας, ἐκ
τοῦ οἴνουπολείου, καὶ σὲ φανῇ κακῶς διατεθειμένος,
βάλε ὀλίγον ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ στόμα σου καὶ
κράτει το, ἕως οὗ αὐτὸς καθησυχάσῃ, καὶ σὲ ὑπό-
σχομαι ὅτι δὲν θέλετε ἔχει πλέον ἔριδας.

Οὕτω καὶ ἐπραξεν. Ὁ οἶκος οὗτος, ὅστις ἦν ἄλλοτε
πλήρης κραυγῶν καὶ βοῦδου, ἐγένετο ἤδη κατὰ πάντα
ἡσυχος καὶ οἱ γείτονες ἔλεγον.

— Πόθεν ἄραγε προέρχεται, ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄν-
θρωποι δὲν δέρονται πλέον ;

ΒΒΕΑ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ.

Νομίζομεν ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσαι τὴν περιέργειαν
τῶν ἀναγνώστων μας, δημοσιεύοντες τὴν ἐνεστῶσαν
σύνθεσιν τῆς ἐπισήμου ταύτης οἰκογενείας. Ὁ Ναπο-
λέων, ὡς εἶναι γνωστὸν, γεννηθεὶς εἰς Κύννον (Κορδι-
νήν) ἦτον ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Καρόλου Βοναπάρ-
του. Ἐνυμφεύθη τὸ πρῶτον τὴν Ἰωσηφίναν, χήραν τοῦ
Βααρναί, μετὰ τῆς ὁποίας δὲν ἐτεκνοποίησε. Διαζευ-
χθεὶς δὲ αὐτὴν, ἔλαβε σύζυγον τὴν Μαρίαν Λουίζαν τῆς
Αὐστρίας, ἐξ ἧς εἶχε μονογενὴ υἱόν, τὸν δούκα τοῦ

Ῥεῖχταδ ἀποδιώσαντα ἐν Βιέννῃ τῷ 1832, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἔλκεν ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενείας. Ὁ Ναπολέων εἶχε τέσσαρας ἀδελφοὺς, τὸν Ἰωσήφ, τὸν καὶ πρεσβύτερον, τὸν Λουκιανόν, τὸν Λουδοβίκον, καὶ τὸν Ἰερώνυμον καὶ τρεῖς ἀδελφάς τὴν Ἑλίζαν, τὴν Παυλίαν καὶ τὴν Καρολίαν. Ὁ Ἰωσήφ, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἀφῆκε δύο θυγατέρας, τὴν Ζεναΐδαν καὶ Καρλόταν, υἱοὺς δὲ κανένα. Ὁ Λουκιανός, πρίγκιψ τοῦ Κανίνου, εἶχεν ἑνδεκα τέκνα, πέντε υἱοὺς καὶ ἕξ θυγατέρας, ἐξ ὧν ζῶσι σήμερον, ὁ Κάρολος Ναπολέων, Πρίγκιψ τοῦ Κανίνου, ὁ καὶ χρηματίας πρόεδρος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν ἐξαδέλφην του Ζεναΐδαν, θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ Ἰωσήφ, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δέκα τέκνα τὸν Λουδοβίκον Λουκιανόν, τὸν Πέτρον Ναπολέοντα, τὸν Ἀντώνιον, τὴν Καρλόταν, τὴν Χρυστίνην, τὴν Λετιτίαν, τὴν Ἀλεξανδρίαν καὶ τὴν Ἰωάνναν, ὑπάνδρους ἤδη ὅλας.

Ὁ Λουδοβίκος, βασιλεὺς τῆς Ὁλλάνδας ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν πρόγονον τοῦ Ναπολέοντος, βασίλισσαν Ὁρτενσίαν, ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ναπολέοντα, τὸν Ναπολέοντα Λουδοβίκον καὶ τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα, ὅστις καὶ μόνος ἐπέζησε καὶ ἤδη εἶναι πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὁ Ἰερώνυμος βασιλεὺς τῆς Βεστροφλίας εἶχε δύο υἱοὺς τὸν Ἰερώνυμον Ναπολέοντα, καὶ τὸν Ναπολέοντα καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Μαθίλδην, ἥδη πριγκιπέσσαν Δεμίδωφ.

Ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Ἑλίζα ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκιπα Φίλῆκα Βακκινῶν, καὶ ἀφῆκε δύο θυγατέρας· ἡ Παυλίνα, ὑπανδρευθεῖσα τὸν πρίγκιπα Βοργέζην, δὲν ἀφῆκε τέκνα, καὶ ἡ Καρολίνα, ἥτις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Μουράτου βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ Καρόλου Μουράτου καὶ τῆς Λουΐζης. Ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς τοῦ Ναπολέοντος μόνος ὁ Ἰερώνυμος ζῇ καὶ εἶναι ἤδη διοικητὴς τοῦ καταστήματος τῶν Ἀπομάχων εἰς Παρισίους. Ἐκ τῆς δευτέρας γενεᾶς, τῶν ἀνεψιῶν, ὑπάρχουσι δεκατέσσαρες καὶ ἕκ τῆς τρίτης πολὺ μεγαλῆτερος ἀριθμός. Ἐκ τούτων ὅλων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἤδη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Λουδοβίκος Ναπολέων δὲν εἶναι ὁ ἀρχηγέτης τῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν τάξιν τῆς φύσεως. Ἄλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Λουκιανός ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Ναπολέοντος, εἶδε τοὺς ἀπογόνους τοῦ ἐξηρημένους ἀπὸ τὴν εἰς τὸν θρόνον διαδοχὴν. Ὁ Πρίγκιψ Κανίνος, ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἐκήρυξε τὴν πρόθεσίν του νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλίαν καὶ νὰ ἐκλεγθῇ ἀντιπρόσωπος, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις δὲν τῷ ἐσυγχώρησε νὰ διαμείνῃ εἰς Γαλίαν.

ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων πρωτεύουσων τῆς Εὐρώπης ὑπάρχει ποσοῦτον πλούσιον καὶ μέγαλον κατάστημα Ἀρχείου, ὡς εἰς Βενετίαν. Περιέχει 298 αἰθούσας, θαλάμους, καὶ διαδρόμους, ὧν οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἀπὸ θέσεις, αἰτίνες ἀντεθῶσιν ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης θέλουν σχηματίζει γραμμὴν 77,238 ποδῶν ἢ 14 γε-

ωγραφικῶν μιλίων. Καὶ μ' ὅλον τὸ ἄπειρον τοῦτο πλῆθος τῶν θέσεων, δὲν ἐξήρκεσε τὸ μέρος διὰ νὰ τοποθετηθῶσι τὰ 8, 664,709 τετράδια τὰ ὅποια συνιστῶσι τὸ ὅλον τῶν τοῦ ἀρχείου τούτου ἐγγράφων. Νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπατάμεθα, λέγοντες ὅτι χίλιοι γραφεῖς ἐργαζόμενοι ὁκτὼ ὥρας τὴν ἡμέραν ἀδιακόπως, ἤθελον χρειασθῇ ὄχι ἀλιγώτερον τῶν 735 ἐτῶν, ἤτοι 22 γενεάς, διὰ νὰ ἀντηγράψωσιν ὅλα ταῦτα τὰ ἐγγράφα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς 1890 ἀρχεῖα. Οὕτως, χίλιοι γραφεῖς οὔτινες ἤθελον ἀρχίσει ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Γοδόφредος Βουλγιῶν καὶ αἱ σταυροφόροι τοῦ ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, μόλις σήμερον ἤθελον τελειώσει τὴν ἐργασίαν των.

(German Sketches.)

Η ΕΛΒΕΤΙΑ.

Ἡ Ἑλβετία ἐπιδείκνυσιν ὅλην τὴν μεγαλειότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν ὀρεινῆς χώρας, ὅλην τὴν λαμπρὴν ὠραιότητα ποικίλων καλλισχημένων πεδιάδων, καὶ παρίστανει ἐνταυτῇ πάντα τὸν τρόπον τῶν ἀρκτικῶν ἀτραπῶν, καὶ τῆς φύσεως τὰ πρῶτα θαύματα ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων. — Ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡ Ἑλβετία ἐστὶ διηνεκὴς ἄλυστι λόφων, βουνῶν, καὶ ὄρεων· μεταξὺ δ' ἐκτυλίσσονται κοιλάδες τὰ μάλα εὐφρόσιοι. Τὰ πεδία διακόπτονται ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ ὑψωμάτων, καὶ θαυλωμάτων, καὶ συνδέονται μετὰ τῶν βουνῶν διὰ τερπνῶν κατφόρων. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὑψῶν, ἡ λίμνη, εἴτε ποτάμιον φαίνεται, ἅτινα διὰ τῶν ἐλιγμῶν αὐτῶν μεταξὺ τῶν λόφων καταποικιλοῦσι τὸ θελξίον θαλάσσιον ὄραμα.

Εἰς τὸ πλεῖστον δὲ τῶν χωρῶν, μὲ θολούμενον ἔμμη, ὁ θεατὴς βλέπει βουνόν κτισμένον ἐπὶ βουνῶν ἄλλων, ἅτινα δύο, καὶ τρεῖς καὶ πλείους ἐτι φοβεράς ἐξοχὰς ἔχουσι, καὶ πλησίον τῆς ἐπὶ μακρὸν βαινοῦσης αὐτῶν ἀποσπάσεως ὑψοῦσι κορυφὰς χανομένας ὑπὲρ τῶν συνέφων τὰ σπλάγχχν. — Αἶφνης δὲ ἀνοίγεται πάλιν μακρὰ, εὐρεία, γονιμωτάτη, καὶ ἀπὸ ῥύακας θελεκτικὸς ποτιζομένη κοιλάς, ἡ θεὰ μεγάλη, καὶ ἀπέναντι· κείμενα βουνά, πλήθοντα ἐξ ἰσοῦ ἀνθρώπων, ἐκκλησιῶν χωρίων, ἐρημικῶν καλυδῶν καὶ οἰκημάτων τῆς ἐξοχῆς, ἀμπέλων, καρποφόρων δένδρων, καὶ ποιμνίων. Ἐδῶ παρουσιάζεται δάσος ὠραῖον, ἡ σειρά ὑπερφῶν, φαλακρῶν κιτρίνων βράχων, ποὺ καὶ ποὺ ἀπὸ βρύα περικυκλωμέναν, κ' ἐκ τῶν φαραγγίων τῶν βράχων τούτων πεύκαι, κ' ἔλατοι προεξέρχονται, καὶ εἰς τὸν αἶρα φαίνονται κυμαινόμεναι. Ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων κορυφῶν τῶν βράχων αὐτῶν σώζονται ἐρείπια χωρικῶν πύργων, στέρνα θρασεία καὶ ἰσχυρά ἐπιδεικνύοντα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καταστροφὴν των ὑπερθεν μεταξὺ αὐτῶν κρημνίζονται καταρρέκται ἀφρόντες μετ' ἀγρίου πατάγου. Ἐπ' ἀνέρχεται ὁ θεατὴς εἰς τὰ σκηνογραφήματα τῶν χειμάρρων καὶ τῶν λιμνῶν εἰς ὧν τὰς ὄχθας κῶμαι, ἀμπελόβουνα, καὶ χωρικά οἰκίσματα παραμυκύνουσιν ἐκτυλίσσοντα τὴν λαμπρὰν αὐτῶν καλλονὴν, καὶ ὧν ὀπίσθεν μεγαλοπρεπὲς ἀμφιθέατρον ἐπιφαίνεται σχηματιζόμενον ὑπ' ὄρεων, ἅτινα πρὸς τὸ ἀόριστον ἄπειρον βαίνοντα, ὑψοῦνται καὶ χάνονται ἐντὸς τῶν